

Jézus – minden reménységünk középpontja

Minden nŕv kŕzŕtt, amelyet valaha gyermeknek adtak, van egy, amely magŕnyosan, egyedŕll ŕll, mozdŕthatatlanul. Bŕr ma trŕfa vagy eskŕ tŕrgyŕt is kŕpezheti, mŕgis eljŕn majd az a nap, amikor minden tŕrd, mennyen ŕs fŕldŕn egyarŕnt meghajol e nŕv viselŕje elŕtt, aki kirŕlyok Kirŕlya ŕs uraknak Ura. Ez az a nŕv, amely ŕletŕnket megtartja; ez a nŕv a zŕloga annak, hogy utunk vŕgŕn biztonsŕjban partot ŕrŕnk.

Jŕzus.

Őt fogjuk

dicsŕrni egy ŕrŕkkŕvalŕsŕgon keresztŕl. Az egŕsz vilŕg nem bŕrnŕj el azt a kŕnyvmennyisŕget, amelyet Rŕla ŕrni lehetne (Iŕsd Jn 21:25). ŕgy jogos a kŕrdŕs, hogy mi vajon mit ŕrhetŕnk el egy ilyen rŕvid cikkben? Nos, ŕgy gondolom, hogy vŕlaszt kaphatunk a kŕt legfontosabb kŕrdŕsre: Kicsoda Jŕzus? Mit tett Jŕzus?

ŕ

Kicsoda Jŕzus?

Maga Jŕzus

tette fel ezt a kŕrdŕst: ŕŕTi pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). ŕvszŕzadok ŕta, emberek milliŕit, nŕket ŕs fŕrfiakat egyarŕnt foglalkoztatja Jŕzus szemŕlye. Alacsony szŕrmazŕsŕ nŕjŕreti ŕcs, vŕndor Gyŕgyŕ-tŕ ŕs Prŕdikŕtor, akit a rŕmaiak keresztre feszŕtettek - kicsoda Ő valŕjŕban? Egy jŕ ember? Egy nagy ember? Prŕfŕta? Mŕrtŕ-r? A legjobb ember, aki valaha is ŕt? Mondhatsz egy dolgot, vagy szŕzat, de akkor sem leszel kŕpes megadni Neki a kellŕ tiszteletet, csak lekicsinyled Őt. A taps, amellyel mŕsokat mŕtathatsz, lealacsonyŕ-tja Őt.

Ő ennŕl

tŕbbnek tartotta magŕt. Nemcsak egyszerŕ embernek, hanem az Emberfiŕnak. Az ŕltala elŕnyben rŕszesŕ-tett elnevezŕs a Dŕniel (7:13-15) ŕs az Ezŕkiel (2:1, 3, 6, 8) kŕnyvŕben olvashatŕ Iŕtomŕsokkal hozza kapcsolatba szemŕlyŕt.

Talŕn ŕppen

ezŕrt Pŕl apostol a mŕsodik ŕdŕmnak nevezte Jŕzust (1Kor 15:45), aki szerinte egy ŕj faj, egy ŕj emberisŕg ŕlŕn ŕll, ŕs jŕra fordŕ-t mindent, ami az elsŕ ŕdŕjmmal elveszett.

ŕdŕjmhoz

hasonlŕan, a nŕjŕreti Jŕzus is test ŕs vŕr volt (Zsid 2:14). Igazi ember lŕvŕn,

szenvedett a melegtől és a hidegtől, a fájdalomtól és az öhségtől, a bánattól és a kátságtól, és legvégül magát a halált is.

Azonban a

Szent-írás tanúsága és a Jézust ismerők bizonyításai szerint Jézus több volt, mint ember. Amikor Péter felkiáltott, hogy "ÉzTe vagy a Krisztus, az élő istennek Fia", akkor Jézus nem javította ki őt, hanem a kijelzőket mondta: "ÉzBoldog vagy Simon, Jánosnak fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg nálad, hanem az éni mennyei Atyám" (Mt 16:16-17).

és ez a

mozzanat a keresztnyugotri nyelve: az örökkévaló Isten a nízreti cs szemelyben jelt le a földre, belépett az időbe és testet vlt. Feljltotta a z zánk sátorát, osztzott elvesztségünkben és megvrt voltunkban, és egy lett zánk. ÉzKezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennel, és Isten vala az Ige... és az Ige testé lett és lakozk mi zánk" (Jn 1:1, 14).

Á

Mi tett Jézus?

Soha ember ögy

nem szlt, mint Jézus (Jn 7:46); soha ember ögy nem élt, mint Jézus. ÉzSzéjjeljrt jst tön" (ApCsel 10:38) - gygytotta a beteget, elvitte a jst hrt a szegényeknek, megldotta a gyermekeket, tpltta az éhezöket és feltmasztotta a holtakat a halálba. Micsoda példamutatás életét élt Jézus! Gyengéd volt és kedves, arra ttrekedett, hogy a rltte élö embereket felemelje.

Azonban

bármilyen példamutatás életét élt a Megváltó, az őszéjvetségek r-ri májsra helyezték a hangsúlyt. Mind a nagy evangélium kzzéppontjában Jézus szenvedése áll - a Golgotához vezető események. Normális kzzélmények kzzét, kzzévetőinek szögyenkezniük kellett volna Jézus halála miatt. A keresztnyeg mágsem próbálták meg elrejteti a keresztnyeg, és nem magyarkodtak miatta. Ehelyett inkább felmagasztalták: ÉzNkem pedig ne legyen májsban dicsekedsem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztnyegben, aki áltl nkem megfeszített, és én is a világnak" (Gal 6:14). ÉzMert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti kzzéztetek, mint a Jézus Krisztusról, mágpedig mint megfeszített" (1Kor 2:2).

Jézus

szolgálatának megbotránkoztatás mozzanata: kereszthalála. A Szent-írás azonban azt rja, hogy miként Jézus Isten volt szléletésben, életben és szolgálatában, ögy Isten volt a halálában is. Jézus halála nem kudarc volt, éppen ellenkezőleg, kldetése véghéztételnek megkoronázása. Halála áltl, Isten részesváltó váltólt bánatunknak és reményvesztettségünknek, bűnyességeknek és

elkeseredettségekünknek, halálunknak. Isten megáldotta, magára vette az emberi élettel járó tapasztalatokat, és megszabadított minket (1Pt 2:24-25; 2Kor 5:18-19). És Krisztussal egybeálltunk, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bűnösökben részesüljünk, amelyet Ő kapott. Eltávolította tőlünk a mi bűneinket, amelyekben semmi részünk sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életet, és [...] és az Ő sebeivel gyógyuljunk meg" (Ámos 53:5)." (Jézus levele, 16-17. old.)

A mi áldvbizonyosságunk nem a saját szemünkben van, hanem Jézusban, nem abban, hogy mi mit teszünk, hanem abban, hogy Ő mit tett. Benne teljesek vagyunk (Kol 2:10), mert Ő a mi igazságunk, szentségünk és vilátságunk (1Kor 1:30). Jézus szolgálata azonban nem ért a Golgotáig. Feltámadt sírjából, majd felment a mennybe, ahol hatalmas Főpapunként végzi tovább szolgálatát (Zsid 8:1-2). Ő a nagy Bárány, aki hamarosan újra eljön. De ezáltal már nem azért, hogy a bűnnel foglalkozzon, hanem hogy ártvegye jogos uralmát és megszabadítsa népét (Zsid 9:27-28).

A világ eseményei hamarosan tetőpontjukhoz érnek. A járó és a rossz - Krisztus és Sátán - közötti nagy küzdelem hamarosan véget ér, és egyértelműen kiderül, hogy: "És látta a megilletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bűntőlcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást" (Jel 5:12).

Á

William G. Johnsson